

TORBEN TOBEN

Line Knutzon

Forestillingsanalyse

I forestillingen *Torben Toben* møder vi først to mænd – Torben og Frantz. Deres ypperste ønske er, at være de to eneste mennesker i verden, dog med undtagelse af Franz' elskede hund Jønsson. Ud over de tre har Torben ædt hele verden, i et forsøg på at skabe den perfekte tilværelse for Frantz og ham. Ret hurtigt dukker en enkelt flue op, men Torben skynder sig at spise den og verdensordenen er atter i balance. Efter et stykke tid dukker en ung kvinde ved navn Agga op, og senere kommer endnu en mand nemlig Povl. De fire mennesker ender til sidst med at indgå en aftale, som går ud på, at Torben skal spise dem alle sammen, så de andre kan komme tilbage til resten af verden, som befinder sig i maven på Torben.

Mit umiddelbare indtryk af forestillingen var enormt positivt, taget i betragtning af det, på mange måder, absurde stykke. Jeg mener at de formåede at vise en forestilling fuld af humor og salen var ofte fyldt op af latter. Dog vil jeg mene, at de kunne have gjort forestillingen mere dramatisk og følelsesladet, samtidig med at have bevaret det humoristiske.

Scenografien i forestillingen var simpel og bestod af et bord omringet af stole i gennemsigtigt plastik. Hele scenen var omringet af tæpper, som så ud til at hænge, så de gav en lille gang bag sig, hvor skuespillerne kunne gå ud. Man kan argumentere for, at bordet både er en del af scenografien og rekvisitterne, på grund af den måde hvorpå det bliver brugt. Eksempelvis er bordet et af de steder hvor de 'nye' mennesker kommer frem fra, og samtidig også en gemmested for fx Agga. Hvad angår skuespillernes makeup var den meget realistisk og naturtro. Med det menes, at den ikke var specielt karikeret, og ud over den obligatoriske teater-makeup med blandt andet eyeliner, optegnede kindben og øjenbryn, var makeuppen ikke noget særligt overdrevet. Derimod var håret hos specielt mændene af mere fremtrædende karakter. De havde alle håret redt skævt tilbage med gele, hvilket gav dem et næsten militærlignende udseende. Der var rigtig meget frontspil i stykket og skuespillerne pegede også flere gange ud imod publikum og inddragede derved hele rummet de spillede i. Skuespillet var meget karikeret, og overdrevet og humøret karakterne var i, blev enormt tydeligt. Det går hånd i hånd med de mange kontraster i stykket som for eksempel fiktion og virkelighed og relationen imellem alt eller intet.

En af de helt store ting i tematikken som er meget typisk for Line Knutzon er de frie linjer. Det er overvejende meget abstrakte ting der snakkes om, og det er på mange måder helt absurd overhovedet at skulle snakke om, at én mand skal kunne spise hele verden og det er i klassisk Line Knutzon stil, at skrive neo-absurdisme på denne måde. Desuden omhandler stykket nogle komplekse personlige problemer, som på overfladen, ikke virker særligt dybe, men dykker man dybere ned i de problemer de forskellige karakterer har, ser man, at det er store eksistentielle spørgsmål der kæmpes med langt hen af vejen. De er alle sammen på mange måder ensomme. Agga og Povl er her tydelige eksempler på ensomme mennesker som direkte søger det sociale, hvilket også symboliseres ved, at de dumper ind midt i stykket og på en eller anden måde maser sig ind i de andres forhold. Frantz og Torben er eksempler på mere tilbagetrukne typer, som ikke umiddelbart har brug for et stort netværk, men alligevel må erkende i sidste ende, at de har brug for andre mennesker. Et andet problem alle karaktererne kæmper med er deres ide om en perfekt verden. De har alle en opfattelse af hvordan verden bør se ud, og specielt hos Frantz høres det tydeligt at det bedste han kan forstille sig, er ikke at skulle tage stilling til kedelige naboer. Her kan også nævnes den scene, hvor Frantz strengt instruerer Agga og Povl i hvordan de skal opføre sig og hvad de må og ikke må. Her prøver han at få kontrol over en situation han reelt set ikke kan styre og Agga og Povl forsøger, at passe bedst muligt ind.

Forestillingen kan skildre to verdener. Den ene verden er den 'virkelige' og i denne fortolkning ser man fire sindsforvirrede mennesker bo på en form for psykiatrisk afdeling, hvilket også flere gange bliver nævnt i selve stykket og refereret til som *Odden*. Ud fra denne fortolkning er alt det man ser et direkte indblik i hvordan disse fire sindsforvirrede mennesker opfatter verden. Den anden fortolkning er langt mere abstrakt og her følger man ligeledes de fire mennesker, men alt de fortæller og oplever er ren og skær virkelighed, og foregår altså i en slags drømmeverden eller parallelunivers i forhold til den rigtige virkelighed. I denne drømmeverden kan det rent faktisk lade sig gøre, at Torben har spist hele verden. Hvis man ser på stykket ud fra den første fortolkning handler stykket i bund og grund om psykisk syge og deres syn på verden, og det er typisk for Line Knutzon at lave stykker om minoriteter eller dem som lidt bliver anset som samfundets tabere. Stykket indeholder også rigtig meget identitetsdannelse. Eksempelvis forsøger Povl at være en man kan genkende i mængden ved at få sig en ørering. Som han selv siger det, skal man kunne se at han er Povl. Hans ide får bagslag da han i stedet for at blive sin egen, bliver sat i en ny social gruppe,

nemlig 'dem som går med øring'. Det siger noget om hvordan vores samfund er indrettet, og helt ubevidst er der formodentlig mange mennesker, som ville blive lettere stressede af ikke at kunne placere andre i specielle kategorier. Der er tydeligt blevet gjort noget ekstra for at stykket skulle have nutidig relevans, som for eksempel en replik om Donald Trump.

I en tid hvor hækkene i villakvartererne bliver højere og højere, er det på mange måder lidt beroligende at se et stykke hvor dette implicit bliver belyst. Med god sarkasme og selvironi omkring hvordan gebærder os rundt i samfundet, bliver man bekræftet i, at det måske ikke er så slemt alt sammen i sidste ende. Vi lever i en verden i dag, hvor mange store problemer presser sig på og truer med den ene konsekvens efter den anden og hvad end det er klimaforandringer eller irriterende naboer er det vise ord fra en af skuespillerne at man godt kan "få lyst til at æde hele verden og starte forfra". Det er noget som mange sikkert kan genkende sig selv i og noget at det smukke ved det absurde i teater er også, at det ikke nødvendigvis behøver at have en mening. Det kan i og for sig være ganske beroligende at sidde og se på og ligesom kunne lukke lidt af.